

Αυτισμός = Αδιέξοδο;;; (15139)

«Δυο δρόμοι χώριζαν στο δάσος και εγώ πήρα το δρόμο
τον λιγότερο ταξιδεμένο,
και αυτό είναι που έκανε όλη τη διαφορά»

Robert Frost, 1874 - 1963

Τι σημαίνει να είσαι διαφορετικός; Τι ονομάζεται Διάχυτη Αναπτυξιακή Διαταραχή;
Πως είναι ο κόσμος μέσα από τα μάτια ενός ατόμου με αυτισμό;

Ονομάζομαι Ανδρέας. Φοιτώ στη Β' τάξη Γενικού Λυκείου. Έχω αυτισμό ή όπως αναφέρεται στα επιστημονικά βιβλία Διάχυτη Αναπτυξιακή Διαταραχή. Πρόκειται για μία διαταραχή που επηρεάζει πολλές πτυχές της ζωής μου. Βέβαια, πρέπει να ομολογήσω ότι τα άτομα με αυτισμό μοιράζονται κοινά σημεία, αλλά διαφέρουν και σε πολλά. Με λίγα λόγια, όπως κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός, έτσι και το κάθε άτομο με αυτισμό διαθέτει μια ξεχωριστή προσωπικότητα. Κι επειδή δεν μπορώ να μιλήσω για τον καθένα, θα μιλήσω για μένα.

Όλα άρχισαν νωρίς, γύρω στην ηλικία των 3,5 χρόνων. Σημάδι της διαφορετικότητάς μου από τα άλλα παιδιά της ηλικίας μου ήταν ότι δεν είχα αναπτύξει ομιλία. Μέχρι τότε οι μοναδικοί τρόποι επικοινωνίας μου ήταν τα μουρμουρητά, οι κραυγές και οι στερεότυπες κινήσεις. Τότε, αξιολογήθηκα από διαπρεπή επιστήμονα ειδικευμένο στις παιδικές αναπτυξιακές διαταραχές και η διάγνωση ήταν... «ΑΥΤΙΣΜΟΣ» και μάλιστα με καθόλου αισιόδοξες προβλέψεις για την εξέλιξη μου.

Όπως ήταν φυσικό η αρχική αντίδραση των γονιών ήταν σοκ και σύγχυση. Ωστόσο, χωρίς να χάσουν χρόνο - γιατί ένας από τους πιο σημαντικούς τομείς στην ψυχο-εκπαιδευτική στήριξη είναι η πρώιμη και έγκαιρη παρέμβαση - συμβουλευτήκαν ειδικούς εκπαιδευτές, προσπαθώντας να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για να βοηθηθώ. Με την πάροδο του χρόνου διαπίστωσαν ότι διέθετα αρκετό δυναμικό και πως ήμουν εκπαιδεύσιμος, δηλαδή ήμουν δεκτικός και αφομοίωνα γρήγορα τα όσα μου διδάσκονταν. Με τον κατάλληλο συνδυασμό θεραπειών και παρεμβάσεων κατάφερα να ξεκινήσω τη φοίτησή μου στο γενικό σχολείο, φτάνοντας σήμερα Β' Λυκείου.

Πράγματι, λόγω της διαφορετικότητάς μου αντιμετώπισα αρκετές δυσκολίες στη μέχρι τώρα διαδρομή μου. Για παράδειγμα, δυσκολευόμουν να κοιτάξω τον άλλο στα μάτια, ενώ άλλοτε, επειδή βιαζόμουν, έκανα λάθη στην ομιλία μου. Όσο για την κατανόηση του μεταφορικού λόγου, δηλαδή του συμβολικού χαρακτήρα της γλώσσας, ήταν για μένα στο Δημοτικό μια σπαζοκεφαλιά, που χρειάστηκα εκπαίδευση για να μπορώ να την αντιλαμβάνομαι.

Ειδικότερα, κάποιες αισθήσεις είναι διαταραγμένες. Επί παραδείγματι, η ακοή μου είναι υπερενεργή, γι' αυτό και όταν βρίσκομαι σε θορυβώδες περιβάλλον αυτό μπορεί να μου προκαλέσει ταραχή. Χωρίς να το θέλω η ματιά μου ορισμένες φορές γίνεται επίμονη και διεισδυτική. Όταν αγχώνομαι αδυνατώ να το διαχειριστώ, γι' αυτό και μερικές φορές σφίγγω έντονα τα χέρια μου, όπως όταν σφίγγεται η καρδιά μου (μεταφορικός λόγος!), όταν στενοχωριέμαι ή θυμώνω με κάτι. Όμως η μεγαλύτερη δυσκολία μου είναι στην κοινωνικοποίηση. Διαθέτω φτωχή ικανότητα στο να αρχίσω και να συνεχίσω μια συζήτηση. Έχω περιορισμένες κοινωνικές δεξιότητες και κάποιες φορές δείχνω απόμακρος και ίσως αγενής.

Συχνά αισθάνομαι πως ο αυτισμός μου στέρησε πολλά αλλά μου χάρισε και ιδιαίτερες δεξιότητες-ικανότητες. Διαθέτω ευκολία στην απομνημόνευση, με αποτέλεσμα να μπορώ να ανακαλώ πράγματα που οι άλλοι έχουν ξεχάσει ή δεν θυμούνται. Επιπλέον, έχω ανεπτυγμένη παρατηρητικότητα εντοπίζοντας λεπτομέρειες ασήμαντες για τους άλλους. Εξαιτίας της ευκολίας μου στην αφομοίωση γνώσης διαθέτω προχωρημένες γνώσεις σε συγκεκριμένους τομείς που με ενδιαφέρουν. Μου είναι δύσκολο να υποκριθώ, γι' αυτό και είμαι ειλικρινής, ακόμα κι αν μερικές φορές μπορεί να δίνω την εντύπωση πως μιλώ με σκληρότητα. Διότι έχω μάθει να βλέπω την αλήθεια. Τέλος, έχω αποφασιστικότητα, δηλαδή προσπαθώ να πετυχαίνω τους στόχους μου με επιμέλεια και μεθοδικότητα.

Όλα αυτά και κάποια άλλα με κάνουν, ίσως, να δείχνω παράξενος και διαφορετικός. Δεν το επέλεξα να είμαι αυτιστικός, απλά συνέβη. Όπως συμβαίνουν τόσα πράγματα στη ζωή που είναι πέρα από τις επιλογές και τον έλεγχό μας. Ο αυτισμός δεν με καθορίζει ως άνθρωπο. Έχω σκέψεις, συναισθήματα, κάνω όνειρα, έχω προσδοκίες όπως όλος ο κόσμος. Αυτά που επιθυμώ είναι ακριβώς αυτά που θέλεις κι εσύ!

- Θα ήθελα ο διπλανός μου στο θρανίο να είναι χαρούμενος που κάθισε μαζί μου.
- Θα ήθελα οι συμμαθητές μου να με προσκαλούν στις εξωσχολικές δραστηριότητες κάθε φορά που οργανώνονται.
- Θέλω να νιώθω αποδεκτός μέσα στην τάξη και να συμμετέχω στις σχολικές δραστηριότητες έξω από αυτήν.
- Θέλω να πετύχω τους στόχους μου, να σπουδάσω στο Πανεπιστήμιο, αποφοιτώντας να γίνω επιτυχημένος επαγγελματίας, να κάνω οικογένεια και γενικά να είμαι ένας χρήσιμος πολίτης στην κοινωνία.

Αναγνωρίζω τις ιδιομορφίες μου, τις θεωρώ εμπόδια που πρέπει να ξεπεραστούν και όχι αιτίες που θα με κάνουν να νιώσω δειλία. Ίσως γιατί έχω μάθει από νωρίς στη ζωή μου να προσπαθώ για να κατακτήσω πράγματα που για άλλους είναι δεδομένα.

Πιστεύω ότι ο κόσμος αποδέχεται με μεγαλύτερη ευκολία έναν άνθρωπο με σωματική αναπηρία από έναν άνθρωπο με νοητικές, ή άλλου είδους διαταραχές. Ίσως επειδή η έλλειψη αρτιμέλειας είναι κάτι ορατό, οφθαλμοφανές. Ωστόσο, οι ψυχικές, νοητικές, αναπτυξιακές διαταραχές φέρουν ακόμα στις μέρες μας το στίγμα, το ταμπού και επιφέρουν την κοινωνική απομόνωση που συνεπάγεται αυτό.

Από την άλλη μεριά, χαίρομαι γιατί μαθαίνω ότι τα τελευταία χρόνια λαμβάνει χώρα πολύπλευρη ενημέρωση στα σχολεία για το θέμα του αυτισμού. Ελπίζω να δοθούν στις επόμενες γενιές μαθητών περισσότερο κατάλληλες απαντήσεις στα ερωτήματα και τις απορίες τους, ώστε να αποδεχτούν αυτού του είδους τη διαφορετικότητα. Όταν η αιτία των περιέργων συμπεριφορών ενός παιδιού στο φάσμα του αυτισμού γίνει κατανοητή, τότε θα το αντιμετωπίσουν με επιείκεια, κατανόηση και όχι με αμηχανία, απομάκρυνση, απόρριψη. Σε μια τέτοια σχολική κοινότητα και κοινωνία εύχομαι να ανήκω, σε μια δηλαδή που αποδέχεται το διαφορετικό όχι ως κατώτερο αλλά για αυτό που προσφέρει και είναι, μια άλλη, πολύτιμη πλευρά της ανθρώπινης ύπαρξης. Ίσως, γιατί πιστεύω ότι η διαφορά είναι πλούτος.

Εγώ αισθάνομαι τυχερός και είμαι ευγνώμων γιατί οι γονείς μου από την πρώτη στιγμή σε συνεργασία με τους ειδικούς θεραπευτές που με ανέλαβαν, αποφάσισαν ότι θα έπρεπε να ενημερωθούν οι πάντες που θα έρχονταν σε επαφή μαζί μου. Αρχικά συγγενείς και φίλοι της οικογένειας και αργότερα εκπαιδευτικοί και συμμαθητές. Μίλησαν ανοιχτά για τις δυσκολίες μου και ζήτησαν βοήθεια για να τις ξεπεράσω. Αυτό ήταν και το κλειδί της επιτυχίας.

Πράγματι όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά με κάποιο μαγικό τρόπο έγιναν μια ανθρώπινη αλυσίδα για να στηρίζομαι και να προχωράω. Οφείλω να ευχαριστήσω όλη αυτή την ανθρώπινη αλυσίδα που με βοήθησε να εξελιχθώ και να συνεχίζω! Ευχαριστώ για την αγάπη τους και το σεβασμό τους! Τους ευχαριστώ που δεν απογοητεύτηκαν και δεν τα παράτησαν! Τους ευχαριστώ που πίστεψαν σε μένα. Ιδιαίτερα ευχαριστώ τους γονείς μου και τους θεραπευτές, τους εκπαιδευτικούς που αν και δεν ήταν ειδικοί για μαθητές με αυτισμό το θεώρησαν πρόκληση και ασχολήθηκαν με υπομονή και επιμονή μαζί μου. Επίσης, νιώθω την ανάγκη να ευχαριστήσω τους συμμαθητές μου που με αγκάλιασαν και με στήριξαν στις δύσκολες στιγμές μου. Θέλω να ξέρουν ότι έχουν μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά μου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την πολύτιμη βοήθεια των εκπαιδευτών της Παράλληλης Στήριξης.

Θερμή παράκληση προς την πολιτεία: να ασχοληθεί με πρόπουσα σοβαρότητα και σεβασμό με αυτήν τη μεγάλη μερίδα ανθρώπων, που όπως δείχνουν οι έρευνες τείνει

να αυξάνεται! Στα σχολεία υπάρχουν ήδη και θα συνεχίσουν να υπάρχουν περισσότεροι μαθητές με αυτισμό τα επόμενα χρόνια. Μην μειώνετε τα κονδύλια για τις θεραπείες και την εκπαίδευσή μας. Απώτερος σκοπός, εξάλλου, είναι να συμβάλουν στην αυτονομία και ανεξαρτησία μας, ως ενεργά και ισότιμα μέλη της κοινωνίας. Ενημερώνετε περισσότερο για τον αυτισμό, όπου αυτό είναι δυνατόν να γίνει! Οι μαθητές με αυτισμό είναι Ελληνόπουλα που μπορούν να γίνουν πολύ καλοί ειδικευμένοι εργάτες, αλλά και ξεχωριστοί επιστήμονες. Όλοι οι άνθρωποι αξίζουν ευκαιρίες.

Ολοκληρώνοντας, θέλω να ομολογήσω πως ο Αυτισμός είναι αναπόσπαστο κομμάτι του εαυτού μου! Δεν θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που θα με ακολουθεί δια βίου. Θα του επιτρέψω να με ακολουθεί! Θα του απαγορεύσω όμως να μπει μπροστά μου εμπόδιο στους στόχους μου! Κι αν ποτέ με προσπεράσει, θα του υπενθυμίσω τη θέση του. Ο Αυτισμός δεν είναι και το τέλος του κόσμου. Είναι η αρχή ενός άλλου!!!

Σας το λέω εγώ, ένας αυτιστικός μαθητής Γενικού Λυκείου!